

m mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 6 / číslo 2 / květen 2022

ROZHOVOR

Každý člověk má
určitou spirituální
rovinu **3**

POMOC UKRAJINĚ

Na hranicích
jsme pocítili tíži
celé situace **8**

SEZNAMTE SE...

I my pamětníci
nyní dostáváme
za vyučenou **12**

 KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Obsah

- Slovo úvodem**
2 MILÉ SESTRY
A MILÍ BRATŘI V KRISTU
- rozhovor**
3 KAŽDÝ ČLOVĚK
MÁ URČITOU
SPIRITUÁLNÍ ROVINU
- chvilka poezie**
5 MIROSLAV VRÁNA
ZLATOBÍLENÍ
- anketa 6**
6 ČČSH JE CÍRKVÍ
OTEVŘENOU
A TOLERANTNÍ
- pomoc Ukrajině**
8 NA HRANICÍCH
JSME POCÍTILI
TÍŽI CELÉ SITUACE
- 9** MOJE ZKUŠENOST
S UKRAJINSKÝMI
BĚŽENCI
- 10** UKRAJINSKÉ
RODINNÉ CENTRUM
- 10** LIDÉ DOBRÉ VŮLE
V ŽAMBERKU
- z diecéze**
11 V ČESKU ZCELA
OJEDINĚLÝ PROJEKT
- 11** POZDRAV PRO NOC
KOSTELŮ 2022
- seznamte se**
12 I MY PAMĚTNÍCI
NYNÍ DOSTÁVÁME
ZA VYUČENOU
- 15** MODLITBA
PŘINÁŠÍ POSILU

Foto na obálce: Petr Weigl

Slovo úvodem

Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování,
abyste byli bezúhonní a ryzí,
Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného.
V něm svítejte jako hvězdy, které osvěcují svět.
(Filipským 2,14-15)

Milé sestry a milí bratři v Kristu.
Vztah světa a církve bývá mnohdy
komplikovaný – je totiž tvořen
lidmi a ti sami o sobě bývají
komplikovaní značně. Svět je
právě proto mnohdy vnímán
ve svědectví Písma jako
vyložené nepřátelské pro-
středí (J 15,18). Co však bývá
výrazné, že my samotní často
žehráme na náš svět. Nelíbí
se nám skutečnosti, které jsou
nám denně předkládány. Svět bývá
plný neklidu, chaosu a fašle.

Díváme se už několik měsíců s oba-
vami na východ od našich hranic,
na blízkou Ukrajinu. A dopady války
pocítujeme už nyní přímo i ve své
peněženke. Jsou tu další jasné důkazy,
že svět není přátelským prostorem, co
voní neměnnou pohodou. Tak jak
bychom v něm vůbec mohli zářit? Jak
to asi myslel apoštol Pavel ve svém
listu? A jak nacházet vnitřní ochotu
k tomu, abychom zbytečně nereptali
a zářili ve službě Bohu i lidem? To je
stálou výzvou nejen pro Filipské, ale
i pro nás.

Naše nedůvěra a temnota lidských
slabostí smí být překonávána světlem,
do něhož jsme v Kristu povoláni.
Svědčíme světu, žijeme v něm, a víc
než naše kritičnost, má být jistě zřejmá
naše pomoc.

Naše číslo Mostů jsme proto věnovali
tématu působení církve ve veřejném
prostoru. Zeptali jsme se také několika
našich „hvězd“, tedy zajímavých osob-
ností z řad církve, abychom tak pře-
destřeli pestrobarevný koláč různého
svědectví. Mohli jsme se ovšem ptát

i dalších a dalších našich sester a bra-
tří, ten výběr je zde velmi
zúžený. Především je ale
ovšem zcela nespo-
rným faktem, že každý,
kdo je v církvi, ji také
reprezentuje. Každý
z nás je „hvězdou“, co
svítí jasným světlem,
i když někdy bohužel
jen slabě pomrkává. Svět
působí na nás a my zas
působíme v malém i velkém na lidi
a na lidi kolem nás.

Jsem velmi rád a děkuji za odpovědi
v naší anketě. Věřím, že i pro vás
budou inspirativním čtením. Doufám
také, že najdete pro sebe dobré světlo
v rozhovoru s Martinou Viktorií
Kopeckou, která je nyní ve veřejném
prostoru velmi známá, a tak je jisté
skvělé, že pro náš časopis se rozpoví-
dala o svém pohledu na život. Bratra
Ervína Kukuczku také není jisté třeba
dlouze představovat, ale jistě mi dáte
za pravdu, že hloubka jeho příběhu
i tvůrčí síly je rozsáhlá a je dobré bra-
tru Ervínovi naslouchat. V Mostech
najdete také svědectví církve o pomoci
ukrajinským příchozím, zastavení
u další osobnosti diecéze Jany Kábr-
tové a také o tom, co jsme prožili, co
nás čeká a mnohé další.

Předkládáme vám, milé sestry a milí
bratři, „Mosty“ v naději, že vás pod-
poří v chuti a odvaze v dobrém zářít.
Vaše světlo je zcela nepochybně
a stále pro tento svět potřebné. Pán
vám žehnej.

VÁŠ BISKUP PAVEL

*Nebeský Otče, tvé světlo ve tmě svítí a tma je nemůže pohltit. Naše lidská zář
je však proměnlivá, stejně jako naše nálady a všelijaké reptání.*

*Děkujeme za Krista, který dodává pevnou konturu našim životům a sílí nás
pravým světlem od tebe.*

*Prosíme, dej, ať jsme stále vyučováni v trpělivosti, ať dokážeme sloužit tobě
i lidem a prozařovat svět.*

Amen

Každý člověk má určitou spirituální rovinu

Martina Viktorie Kopecká, 1986. Kromě teologie na Husitské teologické fakultě UK vystudovala psychologii, speciální pedagogiku a prošla psychoterapeutickými výcviky. V roce 2018 se účastnila katolické synody o mladých lidech v Římě, od roku 2020 je prezidentkou festivalu Meeting Brno. Píše svůj blog a vydala stejnojmennou knihu Deník farářky. Od září 2020 moderuje cyklus ČT Uchem jehly. Působí jako farářka Církve československé husitské v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze a ve Strašnicích.

Martino, známe se už dlouho. Naposledy jsme se myslím setkali jako přednášející na festivalu Mezi-prostor, setkání mezi nebem a podzemím... Tehdy jsi vyprávěla o své práci v ekumeně a setkání s papežem Františkem. Řekni nám, proč považuješ za tak důležité, aby církve mezi sebou komunikovaly?

Celý náš život je do jisté míry o komunikaci, o hledání společné cesty, o vytváření atmosféry, ve které se dá žít. Postupem času jsem zjistila, že největší překážkou ekumeny, a to té lokální i mezinárodní, je vzájemná neznalost, a z té potom pramení neochota společně komunikovat. Církve se vzájemně opravdu neznají, tím pádem nemají na čem stavět. Ať už je to teologie anebo osobní poznání ve smyslu kolegiálních nebo přátelských vztahů mezi jednotlivými faráři a jejich farníky, anebo i na vyšších úrovních, mezi představiteli církví a náboženství v různých zemích. Světová rada církví mi umožnila setkávat se po osm let v rámci nejvyššího výkonného výboru s duchovními i s laiky, kteří se ekumeně věnují celý život. Dokázali navázat smysluplnou mezinárodní spolupráci, a to se podařilo díky tomu, že byli ochotní se poznat i v rovině osobních příběhů. Dovolili jeden druhému navštívit „svá posvátná místa“, stali se vzájemně hostiteli. A potom se jim už vždycky daří rychle spojit, když je to potřeba. A ono to potřeba je, žel naše doba přináší mnoho otázek, ke kterým mají i církve a další náboženství co říci. Přestože jsem nebyla vychovaná ve víře, měla jsem k církvím trochu předsudky, potom, během studia teologie, jsem poznala pár spolužáků katolíků. Hodně mi to dalo, nebát se povídat si o odlišnostech, a i přes ně

hledat společnou cestu. Podobně je to jako, když se setkáte s papežem, vzájemně víte, že existuje plno citlivých témat, ale když je tu oboustranná ochota k dialogu, nemusíte se vyhýbat žádnému tématu, naopak, čím více se jich dotýkáte, tím víc důvěry vzájemně můžete získat. Ale buďme realisté. Se všemi lidmi se také nelze přátelit a padat si vzájemně do náruče, vždycky ale má smysl se o dobrou komunikaci snažit.

Překvapil tě něčím při setkání ve Vatikánu papež František? Obě se na fotografii přátelsky usmíváte, co jste si řekli?

Poprvé jsem se s papežem Františkem setkala v rámci oběda v malé společnosti v Bossey, kousek od Ženevy, když Světová rada církví slavila 70. výročí svého vzniku. Mluvili jsme o roli mladých lidí, o tom, jaká je jejich úloha, o tom, že jejich hlas někdy není

dost slyšet. Pověděl mi o chystaném setkání v Římě, v rámci biskupské synody. Tématem byli mladí lidé a jejich víra. A k účasti jsem byla pozvána i já. V roli bratrského delegáta (neb se sestrou nikdo nepočítal) jsem byla jedinou ženou s kněžským svěcením, která v tomto velkém shromáždění byla. Ale jinak tam bylo mnoho žen – laiků a řádových sester. Zasedání trvalo měsíc, a to už je docela dlouhá doba k tomu, abychom se jen tak zdvořile mýjeli, protože papež František s námi velkou část zasedání strávil. Dodneška si toho vážím. V roce 2020, když jsem se do Vatikánu vrátila, byla jsem papežem přijata s ekumenickými přáteli v rámci generální audience a měla jsem dojem, že mě snad rád vidí, alespoň z mé strany to tak určitě bylo.

Všichni hledáme a toužíme po životních jistotách – domovu, práci, dobrém partnerství nebo alespoň spřízněné duši. Nejlepší skálou jistoty je Bůh. Jsi hluboce věřící člověk, co vše ti dává tvoje víra?

Není to právě ta hloubka, ta opravdovost? Otázkou je, jak poznat hlubokou víru? Moje víra se proměňuje, je to živoucí síla, která mě jednou povznáší

Foto: Lukáš Bíba

Foto: Lukáš Ríba

a dodává mi sílu a optimismus, naději, vědomí všeobjímající lásky. Jindy mě naopak drží pěkně při zemi a klade mi před oči tak silná témata, že není vůbec jednoduché neucuknout pohledem. V životě není nic moc jistého, a je to nakonec i dobře, protože nás to udržuje v bdělé péči o vztahy a o další důležité aspekty. Ale právě s tou jistotou spojujeme klid – nechceme žít tam, kde se všechno hýbe až příliš dynamicky, nechceme chodit po zemi, která se nám chvěje pod nohama. A přesně tím byla pandemie a dneska je tím třeba válka. Mě nikdy nenapadlo, že by se to mohlo stát. Že by jen pár stovek kilometrů od našeho klidného domova začal boj na život a na smrt, v totálně středověkých podmínkách. Čekali jsme, až pomine to největší riziko nákazy covidem a najednou tu máme válku, která je tak krutá a nespravedlivá, že ji nelze dobře pochopit, zpracovat, přijmout. Ale přesto nejsme zcela bez možnosti. Každý můžeme pomoci tak, jak dokážeme. Není právě v tom odpověď na život? Odpovídat tak nejopravdověji, jak jen umíme. Zavnímat rozměr pomoci nás může přivést k myšlence, že jsme soudobými Ježíšovými učedníky, kteří hledají způsob, jak to své učednictví co nejodpovědněji naplnit. Ale i v této služebné rovině nesmíme zapomínat na to, co je neméně důležité – a to je náš duchovní život, rodina, vztahy, zdraví – nelze dávat ze svého nedostatku, ale jen z přebytku. A ano, jsou krizové situace, kdy je všechno jinak, ale z dlouhodobého hlediska je důležité starat se o sebe a dopřát si

prostor a výživu, duchovní i fyzickou. V tomto odpovídá „kovářova kobyla“, která neustále balancuje na hranici vyčerpání.

Ve své knize *Deník farářky říkáš: „Rodina je unikátní a vzácný, křehký systém, kde každý disponuje jinými dary, vklady a požadavky, je příkladem mikrokosmu v celém širém vesmíru bytí.“ Vyzařuje z tebe radost a pokoj. Je to mj. také díky rodině, ve které jsi vyrůstala? Prožila jsi spokojené dětství?*

Myslím, že ohromně důležitou kvalitou mého dětství a dospívání byla svoboda. Byla jsem poměrně hodné dítě, které nebylo nutné přísně korigovat. S mojí svěhlostí a tvořivostí, která měla i své stinné stránky, si rodiče dobře poradili. Příliš často jsem neslyšela „nesmíš“, a přesto mi nechybělo vědomí hranic. Mrzí mě jen, že jsem si nemohla vyslechnout víc příběhů svých předků, protože náš svět opustili dřív, než jsem pochopila, že je to moc důležité. Ve výcviku rodinné terapie se právě vydáváme za životy jedné, dvou i tří generací nazpátek a luštíme hádanky transgeneračního přenosu, což jsou opakující se otázky, se kterými se nepodařilo vyrovnat v minulosti, tak se toho musí chopit současníci.

Tvým oborem je tedy také rodinná a párová terapie. Po pandemii, kdy rodiny zažívaly nové těžké situace, je zde válka na Ukrajině. Dotýká se nás všech – některé rodiny přijaly do svých domovů běžence, někteří jsou vytrvalými dobrovol-

níky v centrech pomoci jim, mnozí se trápí a vidí svou vlastní rodinu v situaci Ukrajinců, kteří utíkají. Rodiny procházejí zase další zkouškou...

Vyslechla jsem jen málo vypravování o cestě sem do České republiky a o situaci na Ukrajině, ale i tak musím říct, že jsou to příběhy plné odvahy a taky pokory a vděčnosti. Jako bolestně vnímám to rozdělení v rodinách a loučení. Nic není jisté, ani to, jestli se rodiny ještě kdy se svými blízkými setkají. Dopad války na ty, kteří jsou v tom zcela nevině, je něco s čím se sama neumím dobře vyrovnat a netuším, jak bych se zachovala, ani jako manželka, která opouští muže, jenž jde do války, anebo jako matka syna, který musí narukovat, anebo jako babička, která má své bolestné zkušenosti z dřívějších let. Domovy, které jsou pro mnohé tím nejcennějším, přestávají existovat a denní realitou se stává útek, strach, bezmoc. Vlastní rodinu a domov nic nenahradí, ale kéž bychom v tomto jako česká společnost neselhali – a nabídli to nejlepší, jak jen můžeme, oporu, zázemí, přijetí.

Jako duchovní v poslední době (vlastně už můžeme říkat v posledních letech) zaznamenávám u lidí i duchovně založených velkou úzkost. Na druhou stranu přibývá nyní křtů, příprav na biřmování, svateb – začínáš to jistě také. Myslíš si, že konečně přichází ten očekávaný návrat společnosti k duchovnu, duchovnímu životu?

Touhu po duchovním životě v naší zemi vnímám už několik let, a možná je pravdou to, že nyní se ukazuje intenzivněji. Zdá se, že za mnou převážně přicházejí lidé, kteří prožívají velké štěstí – chystají se vstoupit do manželství nebo se jim narodilo dítě, které chtějí nechat pokřtít a pak k nám na faru zavítají lidé, které naopak něco velmi tíží, ať je to smrt blízké osoby nebo pocit viny. Málokdo přijde „jen tak“. Ale asi to souvisí s tím, že abychom začali uvažovat nad zásadními věcmi, potřebujeme opravdu platnou motivaci a odhodlání. Za deset let služby v církvi, kdy se pohybuji z velké části také úplně mimo církevní prostředí, jsem vypožorovala, že v sobě snad každý člověk má určitou spirituální rovinu, že každý v něco doufá,

nějak reflektuje na své činy a usiluje o život, za který by se nemusel před sebou, a jednou ani před Bohem, stydět. Nemyslím, že jsou Češi totální ateisté, chybí jim častokrát porozumění, to jim nedá někdy ani rodina nebo škola a sami nehledají. Ale ve chvíli, když už se po té cestě za Bohem vydají, jsou v tom opravdoví a zvědaví, čehož si cením.

Jaký je tedy úkol církve v současné době, co je třeba měnit, čím vyjít současným generacím blíž, aby poselství evangelia bylo pro ně „stravitelnější“?

Když naše církev vznikala, jednou z motivací bylo i to, aby byla opravdu moderní v tom nejlepší slova smyslu. Nikoliv módní, to by byla její životnost velmi krátká, ale moderní tak, aby se vyvíjela a stíhala tempo rychlého života, který za těch sto let naší existence nezpomalil, spíš naopak. Ale tím prvním, čeho si lidé všimají a pak se mě na to ptají, je jazyk – nerozumí řeči liturgie, symbolů. Někdy třeba ani nedokáží povědět, co že to vlastně prožíváme během Velikonoc. Nemůžeme jim to vyčítat, ano, elementární znalost Bible a základů křesťanství patří ke vzdělání – ale ve chvíli, když se snaží své mezery doplnit, narazí na to, že není moc pramenů, které by byly srozumitelné a zároveň byly určené pro dospělé. V tom máme pořád na čem pracovat. Do příprav ke křtu dnes přijímám převážně dospělé – kteří se chtějí nechat sami pokřtít, anebo jsou rodiči dítěte. Zvěst evangelia žádné úpravy nepotřebuje, ale způsob, jakým církev mluví, by si aktualizaci zasloužila.

Někteří lidé s nelibostí vnímají duchovní ve veřejném prostoru. Ty sama se často vyskytuješ v médiích, takže máš opačný názor...

Hlas církví do diskuze nepochybně patří, je součástí všeobecného diskurzu, a nabízí mnohdy jiný úhel pohledu na věc. Jenže osobnosti, které jsou médií oslovovány, jsou neustále ty samé, další přibývají jen málo, a to je podle mého škoda. Někdy v tomto ohledu nevím, co dřív. Ale vyplatilo se mi být slušná, odmítat vždy s dodáním kontaktu jiného faráře, který by byl ochoten k rozhovoru nebo ke komentáři přijít. Já sama jsem na začátku neměla žádnou průpravu, a dodneška spíš vycházím z toho, že

je dobré být autentický. Když nevím, tak řeknu „nevím“. Otázky, které jsou někdy docela ošemetné, přijímám s pokorou a někdy mě ty správné odpovědi napadnou až cestou z rozhovoru zpátky, ale to už tak bývá.

Cesta duchovního je i být viděn, být jakýmsi příkladem. Pochybujete někdy o správnosti svých rozhodnutí?

Pochybují a chybuji, a z těch chyb se snad učím. Někdy je realita odlišná od naší představy, mám pocit, že svět novinářů – at jsou to média typu televize, nebo noviny a časopisy, tlačí člověka k vyjádření, která budou auditorium nějak šokovat. Tyhle tendence mě vždycky hodně mrzí, o to víc mě potěší, když je to někdy jinak. V roli moderátorky pořadu Uchem jehly, který vysílá Česká televize, se snažím nabídnout respondentovi možnost dojít k myšlence v delší odpovědi, neskáču moc často do řeči, chci vytvářet bezpečné zázemí a klid, a věřím, že to divák vnímá a cítí.

Musím se za naše čtenáře zeptat na otázku týkající se StarDance. Jistě se ti musela zlepšit fyzika, ale co psychika? Dostávala zabrat? Šla bys po zkušenostech do toho znovu?

Stardance skončilo pár dní před Vánoci 2021 a tím i má „taneční kariéra“ Jsem za tu zkušenost nesmírně vděčná, a nikdy jsem nelitovala, že jsem se zúčastnila. Tanec mi chybí, a to právě v tom smyslu, že je to pohyb, u kterého je navíc nutné i přemýšlet. Psychicky to bylo hodně náročné, představte si, že od neděle do středy trénujete tanec, který jste nikdy dřív nezkusili a pak s tím jdete rovnou do přímého přenosu. Bylo to čím dál těžší. Před každým sobotním pořadem jsme měli „kolečko“ s modlitbou, se zamyšlením. Hodně nás to propojilo. Během těch měsíců jsem se hodně vracela ke knize prof. Pavla Hoška „Ve víru velkého tance“.

Na závěr se prosím s námi poděl o Tvůj oblíbený citát, který Ti pomáhá, když si nevíš rady?

V bezradných chvílích otevírám Žalmy, pokaždé nějaký jiný, dávají mi vědomí, že Bůh slyší naše modlitby.

Děkuji za rozhovor.

PAVEL PECHANEC

Miroslav Vrána

ZLATOBÍLENÍ

ANDĚLENÍ

Andělská peříčka
snáší se na víčka,
na kabát, na vlasy,
na čelo, na řasy.
Dočista obělen
stáváš se andělem
po světě chodícím,
pít dáváš zíznicím.

JAK ŽÍT, JAK MILOVAT

Pro Boha žít

– tak děkovat,

pro lidi být

– tak milovat!

SKRYTÉ SRDCE

Když srdce syté je,
hladovým uvěří,
s náručí naděje
zazvoní u dveří.
S náručí naděje,
s košíčkem poznání,
nenutí, tiché je,
čeká na pozvání.

KŘÍŽ OVĚNČENÝ SVĚTLEM

Už povolily hřeby kříže,
svou božskou tvář teď nastavil,
a vydechla si všechna Světla tíže,
nebeský jas jej zaplavil.
A kříž proměnil se v hvězdu,
vzdálenou, a přeci na dosah,
uchopíš ji, když otevřený světlu
vysypeš z duše všechen prach.

Královéhradecká diecéze

CČSH vydává sbírku

básní Miroslava Vrány

ZLATOBÍLENÍ

Miroslav Vrána

ZLATOBÍLENÍ

CČSH je církví otevřenou a tolerantní

Petr Wagner

1977, farář CČSH NO v Čerčanech, vystudoval HTF UK, frontman rockové kapely Safenat Paneach a moderuje pořady Hergot! a Špína na Radiu Wave.

Jak jste působil ve veřejném prostoru?

Už v době studia na fakultě jsem spolupracoval externě s Českým rozhlasem (nejdříve v Plzni, pak v Praze) a Trans World Radiem v Brně. Nevím, jestli se to dá brát jako působení ve veřejném prostoru, ale o smíšených tématech hudby a spirituality jsem přispíval do několika periodik (časopis Tón, AD Magazin, Full Moon). Protože kontakt s mediální sférou jsem měl ještě dříve, než jsem vůbec přišel do duchovní služby, přišlo mi tak nějak normální v tom pokračovat, i když teď už moc nepíšu. Mám ale s přáteli týdenní pořad na ČRo o náboženství a společnosti a v úzkém týmu také tvoříme pořad zabývající se okrajovými žánry populární hudby na téže stanici ČRo. Obojí už běží zhruba 10 let, a pořad mě to baví (kolegy podle všeho snad také).

Jaké vidíte možnosti církve ve veřejném prostoru?

Nepřijde mi, že by to, co dělám, bylo tak speciální, že by se nemohl kdokoli pustit do něčeho podobného. S boomem YouTube kanálů a podcastů už se nikdo nemůže vymluvit na to, že do veřejného prostoru farář/farářka vstupuje jen obtížně. Připojení k internetu mají u nás už všichni duchovní, jinak by přece ani nemohli vykonávat svou službu. Náklady na pořízení nutného vybavení k natáčení zvuku nebo i obrazu, jsou rok od roku nižší, jde jen o to, mít téma, mít co říct. A napadá mě – s tím možná problém bude. Možná je to opravdu tak, že někteří bratři faráři a sestry farářky pořádně neví, co světu říct. V jejich (některých!) vymírajících

sborech jim to vágní povídání třeba většinou tak nějak projde, ale veřejný prostor (obzvláště na internetu) je velmi přísný, ve smyslu, že zpětnou vazbu poskytuje ihned a nesmlouvavě.

Jakmile jste nudní, neinvenční, mravokávní, farizejští a sto let za opicemi, internet vám to dá hned najevo.

Ale abych nebyl nespravedlivý – nejde jen o řadové duchovní. Někteří vrcholoví představitelé církve se vědomě vyhýbají jakémukoliv veřejnému projevu, kde by museli projevit svůj osobní názor. A když už jsou k němu jednou za čas donuceni, intenzivně cítíme, že by bylo snad lepší, kdyby mlčeli.

Některým vrcholovím představitelům církve se vědomě vyhýbají jakémukoliv veřejnému projevu, kde by museli projevit svůj osobní názor. A když už jsou k němu jednou za čas donuceni, intenzivně cítíme, že by bylo snad lepší, kdyby mlčeli.

Váš osobní příběh?

Uvěřil jsem v Krista v šestnácti letech. Do služby duchovního CČSH jsem nastoupil v šestadvaceti, v současnosti se starám v Posázaví o jednu náboženskou obec a dvě administruji. Mám jednoho syna. Vloni jsem z důvodu ztráty osobní motivace rezignoval na funkci vikáře. Stále natáčím pořady a s přáteli píšu hudbu a texty. V současnosti pracuji na rozhovorové knize s člověkem, který v životě zakusil sexuální zneužívání od svého kněze a nyní se snaží se svou organizací pomáhat lidem s podobným traumatem.

Aleš Jaluška

1947, farář Církve československé husitské, dlouholetý kaplan věznic ve Valdicích, překladatel z hebrejštiny. Jeho celoživotní zálibou bylo horolezectví, má za sebou čtyři himálajské expedice.

Jak jste působil ve veřejném prostoru?

Mám problém s vymezením termínu „veřejný prostor“: myslím, že neexistuje žádné dělení prostoru na prostor „svaté“ fary a prostor „světa venku“, který slouží dáblu.

Jaké vidíte možnosti církve ve veřejném prostoru?

Prostupnost prostorů lze vytvářet pořádáním akcí, které lákají nečleny církve přijít do sboru nejen k urnám v kolumbáriu a nespokojit se pouze s Nocí kostelů, což je výborná akce, které se od jejího vzniku zúčastňujeme. Dál pořádáme již tradiční hudební festival Lomnický krok, konaný od roku 1991... Dobré je využívat lokální noviny, které vydává řada obcí a měst. V Lomnici nad Popelkou jde o sloupky „K zamyšlení“, v měsíčníku Lomnické noviny, které píše již od ledna 2000. Události v obci lze komentovat nejen v místním tisku, ale i v otevřených dopisech, které jsou v papírové formě přístupny ve sboru. Dobrý je k tomu i internet, na němž obnovujeme stránku založenou v době pandemie

Váš osobní příběh?

Církev by měla být otevřena všem formám kontaktu s většinou necírkevní společností, ať již jde o spolupráci krátkodobou, jakou v Lomnici byla rok trvající setkávání Anonymních alkoholiků v prostoru sboru, nebo zimní setkávání maminek, zakládajících Lesní spolek Lumík. Farář by měl být připraven zúčastňovat se akcí, které sice nejsou popsány v Agendě, ale dávají možnost k biblickému zamyšlení – takovou akcí je každoroční pozhennání začátku i konce trampské sezony ve Stálkově nebo již prakticky tradiční „Vítání jara“ první jarní sobotu na zřícenině hradu Bradlec.

Mým osobním příběhem je každoroční vzpomínková pobožnost ve skalním městě Hrubá skála, kterou sloužím vždy na Štědrý den od 10 hodin, a to již od roku 1970. Až do roku 1990 šlo o klasickou „mařku“, čili „maření dohledu nad církvemi“. Původně šlo o soukromé vzpomínání na mé učitele lezení – a snad i kamarády, kteří zemřeli při zemětřesení v Peru. Dnes jde o akci, které se zúčastňuje 600–

800 lidí, z nichž mnozí jinak nejdou ani na „klasickou půlnoční“ do kostela. Mým osobním příběhem je i pomoc oblastem postiženým záplavami – na Bruntálsku, Mělnicku, v Hořině, v Karlíně, v Solnici i na Hrádecku, kde naše obec pomáhala jak fyzickou prací, tak samozřejmě i finančně. Finančně, a to i opakovaně, jsme pomohli i jedné konkrétní rodině v Hruškách a druhé v Lužici. A rozhodně nezůstaneme stranou pomoci Ukrajině... Za svůj osobní příběh mohu považovat i Praktickou a speciální školu se stacionářem Rváček, kterou naše obec založila, vybudovala a 10 let i provozovala.

Sandra Silná

1979, farářka Církve československé husitské NO v Brno-Botanická. Vystudovala teologii, judaistiku a psychosociální studia na HTF UK a humanitní environmentalistiku na Masarykově univerzitě. Chová včely a vaří pivo značky Božítku.

Jak jste působila ve veřejném prostoru?

Ve veřejném prostoru působím, co jsem farářkou. V Praze na Břevnově se náboženská obec, kde jsem byla farářkou, zapojila do sousedské komunity „Nesedím, sousedím“ a pořádali jsme různé sociální aktivity, oživovali jsme prostor kolem fary. Několikrát jsem také přijala pozvání kázat při ekumenických bohoslužbách v rámci Prague Pride nebo na akcích s environmentální tematikou. V Brně v podstatě dělám totéž, snažím se vyslat na veřejnost impuls, že CČSH je církví otevřenou, tolerantní a sociálně/veřejně aktivní. Že si nebudujeme svou „svatou půdu“ uvnitř sboru, ale naopak jsme s lidmi a tam, kde je to potřeba.

Jaké vidíte možnosti církve ve veřejném prostoru?

Možnosti jsou různé, z osobní zkušenosti vnímám jako palčivé přetrvávající stigma v očích veřejnosti, že „církve není normální“, že být křesťan je vlastně něco divného. Případá mi proto smysluplné, když

jsme třeba zváni do médií, na festivaly, do veřejných debat apod. tam vystupovat, předávat, být třeba nepřímo, něco z duchovního poznání. Další možnost, jak působit, je samozřejmě skrze sbor, kostel a aktivity v něm a v jeho okolí, které jsou ve všech smyslech slova „bezbariérové“.

Váš osobní příběh?

K duchovní službě jsem se dostala oklikou a přes různá povolání a studia. Proto cítím hluboké spojení se „světem tam venku“.

Stanislav Kubín

1943, technik vojenského letectva, v listopadu 1970 z armády propuštěn z politických důvodů. Dlouhodobě činný v Církvi československé husitské v Ústřední radě, Královéhradecké diecézi, v náboženské obci Liberec, kde byl předsedou RS. Je autorem scénářů, esejí,

básnických sbírek. Je laický kazatel.

Působení ve veřejném prostoru?

Ta otázka je značně široká a široké

jsou i možnosti takového působení. Souhrnně by se dalo říci, že jako bývalý politik, člen církve a funkcionář jejích orgánů, tak mé působení, zejména v současnosti, se odehrává hlavně na kulturní scéně. Tam se pohybuji, ať už jako autor (knížek, scénářů, článků), či moderátor, anebo účinkující v různých pořadech a literárních pásmech. Pro toto působení, mi nejvíce dalo přátelství s Miroslavem Horníčkem, básníkem Františkem Novotným, „rozhlasákem“ Karlem Tejkalem, spisovatelem Petrem Horou-Hořejšem a zejména pak s Alfredem Strejčkem.

Mimo vlastní pořady na husitské faře jsem se podílel i na zajištění a realizaci desítek výstav výtvarníků a malířů jako Vladimír Komárek, Karel Franta, Michail Ščigol, Michail Svitlyk, Štefan Škapík, Jiří Sklenička Zderazský a řady dalších. Delší čas probíhala spolupráce s Českým rozhlasem.

Do roku 2015 to byla spolupráce i s redakcí náboženského vysílání České televize.

Možnosti církve (i církví) ve veřejném prostoru vidím nemalé.

Je to nejen oblast kultury, ale i školství, zdravotnictví, ozbrojené složky (kaplani), ale také práce s dětmi a mládeží. Bylo pro mne radostí řadu let spolupracovat v této oblasti se Štěpánem Kláskem, především na přípravě a vedení dětských ekumenických táborů. I v této sféře, tak jako v kulturní oblasti, bývají hybateli zejména obětaví jednotlivci s větší či menší erudicí. To je jedna z možností, jak nejen církve prezentovat, ale nenáboženským a nenásilným způsobem působit, a to jak morálně, eticky, tak i edukativně, a to i mimo rámec církve. Což je šance, jak například i kultivovat mezilidské vztahy. CČSH, tak i další denominace, mají i možnosti další

a myslím, že je sice využívají v téměř plné míře, bohužel

prezentace této činnosti směrem k veřejnosti, dost pokulhává. Je to otázka obou stran – církve i sdělovacích prostředků. Pro tyto jsou

bohužel často daleko zajímavější informace o covidu,

různých katastrofách a skandálech než o práci kaplanů v armádě, zdravotnictví, policii, či o hospicích, domovech pro seniory, církevním školství a dalších bohuřlibých aktivitách.

Můj osobní příběh – to se těžko vměstná do pár řádků. Mé „oficiální“ curriculum nezahrnuje vsutku „osobní“ příběhy, jako byl „pečlivý“ dohled StB po mém „propuštění“ z armády a v důsledku toho často střídaná zaměstnání. Dále těžká nehoda v roce 1972, která mi zcela jinak nasměrovala život. Úmrtí manželky a po čase i nový sňatek. Hrdost na své čtyři děti, které se nám podařilo s mojí ženou, katoličkou, se kterou jsem již 45 let, vychovat jako slušné, poctivé a relativně úspěšné lidi „k obrazu Božímu“. Však nás za to „obdarovali“ II vnoučaty a jedním pravnukem.

Na hranicích jsme pocítili tíži celé situace

Hned od začátku války na Ukrajině se mi ozývaly telefonáty od lidí ze sboru a mnohých dalších pohybujících se kolem sboru. Můžeme nějak pomoci? Kdyby něco, určitě zavolej. Také jeden bratr z rady starších, Honza Říha, zavolal s tím, že má k dispozici dodávku, se kterou je ochotný jet. Informace jsem shrnul a předal na naší diakonii. Po několika dnech se nám ozvali, že na hranicích čekají lidé, kteří by potřebovali odvézt. A tak se rozjel maraton, který dosud neskončil (psáno 18. března 2022).

Nová várka potravin jede na Ukrajinu. Pan Kyryk, další ústřední postava zdejší pomoci. On a celá jeho rodina obětavě dávají své prostředky, půjčují svá auta, řídí, zároveň ubytovávají lidi v nouzi a překládají.

Přestože nás zpráva zaskočila, neváhali jsme a s bratrem Honzou jsme nasedli do auta a rozjeli se na polsko-ukrajinské hranice. Organizace cesty se vyvíjela ve velkém zmatku. Všechny sbírky zrovna byly odvezeny, a tak jsme vyjeli jen s malou pomocí z našeho sboru. Cestou jsme intenzivně komunikovali s místními Ukrajinci, dobrovolníky z římskokatolického kostela, kteří se velmi intenzivně zapojili do pomoci. Vše probíhalo s velkou ochotou všech. Během cesty nám zavolali z diakonie, že lidé, kvůli kterým tam jedem, už jsou na cestě jiným způsobem. Jeli jsme tedy pro další dohodnutou skupinku na hraniční přechod Hrebenné a na hranicích nás již čekala maminka s dvěma kluky 8 a 10 let.

Na hranicích bylo vše skvěle zorganizováno. Stánky s občerstvením, vytápěný stan, kde se dá odpočinout, první

pomoc, hasiči, kteří odváželi příchozí do nejbližšího města Lubyca Królewska, kde byla registrace uprchlíků. Tam, to už vypadalo hůře. Pocítili jsme tíži celé situace. Pár starších mužů a stovky žen s dětmi. Tělocvična naplněná lidmi, lehátky, před domem stovky dalších čekajících na odvoz hlouběji do vnitrozemí. Během 20 minut jsme měli tolik zájemců o cestu do Čech, že jsme museli odmítat. I zde vše bylo řízeno mladými polskými dobrovolníky, kteří byli úžasní. Akční a přes viditelnou únavu stále usměvaví. Zpátky jsme jeli ve dne, a tak jsme viděli dálnici, plnou ukrajinských aut a v protisměru jeden vojenský konvoj za druhým. Smutný pohled. Nejvíce mne však asi zasáhla chvíle, kdy jsme vykládali „naše“ cestující v Červeném Kostelci. Všichni se rozprchli. Na vlak do Prahy, do Liberce, ke známým do Hronova. Zůstala maminka s 6 letou holčičkou. Samy, ve tmě, v cizím městě, v cizí zemi, bez znalosti jazyka. Jak jsme se dozvěděli, její dům byl zničený a rodina se rozprchla po celé zemi. V Čechách žádná možnost pořádného kontaktu. Neměly kam jet. Nikoho neznaly. Domluvili jsme jim ubytování u paní s malou holčičkou v Úpici, vedlejším městečku. Jedna dobrovolnice pro ně přijela svým autem. Když nastupovaly cítil jsem nervozitu a nejistotu, kterou ona paní měla. Nebylo mi z toho vůbec dobře. Naši lidé jsou však skvělí. Tolik pomoci, obětavosti, ochoty pomáhat! I o tuto paní bylo postaráno a podle posledních zpráv už má práci, byt a zařízenou školku pro svou holčičku. Nejen Ukrajině, ale také Česku sláva! V našem sboru organizujeme potravinovou sbírku pro uprchlíky, kteří zůstanou uvěznění na západní Ukrajině. Příliš se o tom nemluví, ale na západě Ukrajiny je tolik uprchlíků

z východní části, že často převyšují původní obyvatele. Lidé, kteří jsou slabí, nemají odvalu, anebo nechtějí opustit svou zem. Těm se snažíme ve spolupráci s místní ukrajinskou rodinou Kyrykových z Hronova pomoci. Každý den je na dvě hodiny někdo z nás přítomný na faře, aby lidé mohli nosit potraviny a hygienu. Také jsme se zapojili do pomoci uprchlíkům u nás ve městě. Ve spolupráci s bratrem Petrem Pacákem, který je majitelem zahrádknictví a kavárny Trees a zároveň velkým dárcem a místní Oblastí charitou se podařilo zorganizovat „meeting point“, pondělní kavárnu pro uprchlíky. Dále nabízíme k ubytování prostory na faře. To však nebylo ještě využito. V neposlední řadě vypomáháme s koordinací pomoci uprchlíkům v Červeném Kostelci.

DAVID SMETANA

Pozn. redakce: V současné době fara v Červeném Kostelci poskytuje útočiště dvěma ukrajinským uprchlíkům...

Pomáháme v Liberci

Nově zakoupený bytový dům v Masarykově ulici v Liberci nyní čeká na zpracování projektové dokumentace k celkové rekonstrukci. V současné době volné a nevyužívané prostory jsme se rozhodli nabídnout lidem z Ukrajiny, kteří zde našli dočasné útočiště. První rodina se nastěhovala několik dní po začátku konfliktu, a nyní prostory obývá 30 uprchlíků. Koordinátorem celé akce je bratr Vojtěch Stoklasa jablonecké NO, kterému tímto děkujeme, také děkujeme za pomoc lidem z NO Liberec a mnoho dalším dobrovolníkům, kteří s ubytovanými lidmi pracují a pomáhají jim.

JIŘÍ KMONÍČEK

Moje zkušenost s ukrajinskými běženci

Po vypuknutí války na Ukrajině jsem nabídla k ubytování ve svém domě nepotřebné prostory ukrajinským běžencům.

Už druhý den, jsem měla telefonát, zda to platí? Že Andrej veze rodinu, která hledá útočiště. Šla jsem za svojí maminkou, se kterou bydlím, co na to říká? (Maminka je ročník narození 1934 a pamatuje si, že coby malé děvče se svojí churavou maminkou, mojí babičkou, utíkaly na konci války s věcmi na vozičku před ustupujícími fašisty, zatímco tatínek sokol zůstal ve městě.) Vůbec nezaváhala – s pláčem hned souhlasila. Ano, byly to velké emoce. I já jsem si vzpomněla na hrůzu z tanků, které jezdily naší ulicí v srpnu 1968. Tehdy tatínek narychlo ukončil dovolenou a odjížděl coby voják z povolání ke své posádce. Já jsem se sestrami a maminkou zůstala u prarodičů. To všechno vyplulo ze vzpomínek. A bylo rozhodnuto. Večer přijela ukrajinská rodina dcera, matka, babička a dva psi. Unavení a vystresovaní. Za sebou měli pět dní cesty a před sebou velkou neznámou...

Jakmile si odpočaly, hned se maminka Natálie začala zajímat o práci. Nejdříve jsem je zavedla do centra, kde se shromažďovala humanitární pomoc pro Ukrajinu. Byly velmi dojaté, když viděly, jak se místní zapojili a přináší spolu se svými dětmi dary. Popisovaly krabice názvy v azbuce a pomáhaly s distribucí. Mezitím jsem již začala shánět zaměstnání pro maminku. Požádala jsem ji o životopis, kde jsem zjistila, že paní má zkušenosti s médií, že pracovala v rozhlase i televizi. Řekla jsem si, že by bylo dobré, aby těchto svých dovedností využila! Dobrá věc se podařila. Kontakty na média jsme navázaly. Mezitím, jsme vyřídily potřebné formality pro získání oprávnění tu pobývat. Bylo potřeba se postarat o psy, kteří byli k neutišení a dostavily se u nich zdravotní problémy. Úřady za běžné situace navštěvují jen velmi nerada. Musím však říct, že snaha a nasazení úředníků i dobrovolníků byla veliká. Ne vše šlo hned a už vůbec ne rychle, ale poda-

řilo se zajistit potřebné. A jak jsme se domlouvaly? Zprvu velmi kostrbatě. Ale již třetí den, jsme si začaly zvykat a docela dobře jsme si porozuměly. Snaha byla velká. Co jsme nerozuměly, tak jsme opsaly nebo ukázaly. Někdy to bylo docela zábavné. Děvčata znala mimo rodnou ukrajinštinu, taky ruštinu a nejmladší patnáctiletá dcera, na rozdíl ode mě, velmi dobře hovořila anglicky. Dcera Nasta měla velkou snahu učit se česky. A tak jsme mluvily a gestikulovaly.

Musím vyzdvihnout vstřícnost kamarádů, známých i neznámých. Jakmile se dověděli, že tady máme ubytované běžence, pomáhali. Nosili potraviny, oblečení, kosmetiku. Ale i různé dobroty, které sami pekli. Hodně pomohli i ukrajinští krajané, kteří jsou v Česku už delší čas. Z místních pak majitelka obchodu s obuví poslala nové boty, město pomohlo se zajištěním řemeslníků na rychlé dokončení sprchového koutu, místní lékařka předepsala léky, další je přijala na vstupní prohlídku pro přijetí do práce.

Ano, Natálie se osvědčila a byla přijata do zaměstnání v Praze. Tak ještě byt. A zase se zadařilo. Našli se lidi, kteří za přátelskou cenu rodině pronajali v Praze byt. Po měsíci, rodina odchází za prací a s pláčem se loučíme. Co všechno se dá za měsíc prožít! Navázaly jsme krásné přátelství. Jsem šťastná, že jsem poznala milé, skromné a dobrosrdečné ukrajinské přátele. Jsem šťastná, že jsem směla být u toho a vidět zájem a pomoc všech lidí kolem sebe. Byl to měsíc, který mě i mnohé kolem velmi duševně i duchovně obohatil. Vše do sebe zapadalo a dávalo smysl. Ve všem našem snažení bylo ještě něco víc, Boží pomoc? Ano, byl to požehnaný čas.

...A DOVĚTEK. ZA CHVÍLI SE BUDOU MÍT LÉPE NEŽ MY

Tato věta mi uvízla v paměti ze včerejšího rozhovoru s kamarádem. Měl na mysli ukrajinské běžence. Myslel to vážně? To řekl člověk, od kterého bych něco takového nečekala. Ano, stát se postavil k situaci rychle a štědře. Pomáhá běžencům finančně, ale oni tady ty peníze utratí. Nevyvedou je do zahraničí. A jestli se budou mít dobře? To záleží hlavně na nás, jak jim pomůžeme. Není vše o penězích. Ano, nebudou mít hlad, budou mít střechu nad hlavou. ALE! V hlavě vzpomínky na hrůzné chvíle odchodu, strastiplnou cestu do nejistoty. Kamarády, rodinu, zvířecí miláčky, fotografie, dům – to vše zůstalo na Ukrajině a mnohé z toho už neexistuje. Oni sem nepřišli dobrovolně, jsou na útěku ne na dovolené. Zkusme se vžít do jejich situace, chápat je a hlavně nezávidět, že něco dostanou zadarmo a my si to musíme odpracovat. Mám zkušenost, že mnozí z uprchlíků chtějí hned pracovat, zkusme jim sehnat práci, mít trpělivost se s nimi dorozumět. Naše jazyky jsou si poměrně blízké, dá se to. Vždyť máme i z předešlých let zkušenosti s jejich krajanými, kteří tu už byli zaměstnaní. Z mojí zkušenosti jsou to pracovití lidé a dělali tu často práci, na kterou se u nás těžko shánějí zájemci. LENKA PŘIBYLOVÁ

Ukrajinské rodinné centrum, místo setkávání pro lidi z Ukrajiny

Takto jsme v Hradci Králové nazvali místní prostor, kde od 21. 3. 2022 se otevřela bývalá modlitebna pomoci lidem z Ukrajiny. Dobrovolníci ke dni otevření centra sesbírali potřebný nábytek, hračky, knihy a školní pomůcky, skvělý loutkoherec Jiří Polehňa, sehrál pohádku, studenti z Biskupského gymnázia okamžitě začali s dobrovolnictvím. Rádi uspořádali maminkám a dětem varhanní koncert s doprovodem, vytvořili si systém, do kterého se vpisovali a pravidelně se v centru střídali. Zde pomáhali seznámit s městem, se zařazením dětí do českých škol, s výrobou pomůcek, protože v centru jsme začali postupně také dospělé učit českému jazyku. Je to příjemná chvíle s koláčem a kávou, a hlavně se také hodně zasmějeme a odreagujeme od běžných starostí. Do centra také pravidelně dochází psychologka a zdravotní sestra (původem Ukrajinka, která zde bydlí již řadu let) a předává jim informace ohledně své adaptace v minulosti – co mohou ženy čekat, v čem by měly svá očekávání pozměnit. Naopak tyto chvíle jsou pak velice těžké, ale je potřebné se jim nevyhýbat.

V rámci Ukrajiny jsme uspořádali také benefiční akci. Shodou okolností jsme 6. března – v první den pobytu našich uprchlíků (máme jich na faře 10), připravili ve večerních hodinách koncert

Martina Růži s hosty. Na Bílou sobotu pak to byl Ukrajinský večer, to už se ženy zde trochu zabydlely, připravily výtečné ukrajinské pochoutky – golubce, blinčiky, šašlik, kotletky... Přišly i další ukrajinské rodiny, které zde již ale jsou více let a vznikla příjemná chvíle s navázáním dalších kontaktů. Nyní chystáme „Filmový popcorn“ – promítání filmů a benefiční koncert houslistky symfonického orchestru v Hradci Králové Aleny Hübnerové „Pohádkové housle“. Na ten se zvláště dospělí už velice těší. Bratr biskup při otevření centra řekl: „V modlitebně jsme vytvořili další místo

setkávání pro ukrajinské uprchlíky, aby zde mohli nacházet lidský kontakt a povzbuzení mezi sebou – povzbuzení, jež nyní značně potřebují. Lidé z Ukrajiny spolu potřebují vzájemně komunikovat, a také zároveň vnímat prostředí, které je přijímá. Sdílení všichni vnímáme jako cosi podstatného a důležitého pro náš život – lidé musí spolu hovořit. Budeme se tedy my z české strany o to snažit spolu s ostatními zde v Hradci Králové na husitské faře a jsem moc rád, že se celkově Církev československá husitská zapojila do toho úžasného díla společnosti.“

JANA PECHANCOVÁ

Lidé dobré vůle v Žamberku

I naše diecézní ubytovna Lázeňská 192 v Ústí nad Orlicí se od prvních dnů války na Ukrajině aktivně zapojila do pomoci válečným uprchlíkům. Postarali jsme se o pana Povkha, padesátiletého muže, který se ze zdravotních důvodů nebyl schopen zapojit do obrany své vlasti. Nyní již na ubytovně není, protože si našel práci a snaží se do ČR přivést svoji manželku a dceru.

Aktuálně ubytováváme maminku Olhu s jejím třináctiletým synem Danielem. Utekli přímo ze Záporoží poté, co Rusko zaútočilo na tamní jadernou elektrárnu. Olha se pečlivě

Olha a Daniel na bohoslužbě v Husově sboru v Žamberku.

učí česky a Daniel již chodí do školy. Oba dva jsou neuvěřitelně vděční za naši pomoc a moc si jí váží.

V NO Žamberk se konala bohoslužebná sbírka, která byla velmi štedrá (nejednalo se jen o sbírku bohoslužebnou, ale pomohli nám i mnozí sympatizanti a lidé dobré vůle), takže měl pan Povkh a nyní i paní Olha se synem zajištěné ubytování i stravování na dobu, dokud budou naši pomoc potřebovat. Pomáhat potřebným, od toho tu jako církev jsme a pokud tak budeme činit, Pán Bůh nás tu jistě zachová (navzdory nepříznivému sčítání lidu).

ALEŠ TOMAN

V Česku zcela ojedinělý projekt

Sbor kněze Ambrože v Hradci Králové byl vystavěn dle návrhu architekta Josefa Gočára v roce 1929. Osmdesát let nato sbor navštívil Radek Rejšek, hudební skladatel a náš nejlepší carillonér (zvonohráč), který pojal myšlenku, že 28 m vysoká věž je „zbytečně prázdná“ a že její prostor můžeme smysluplně využít vystavěním koncertní zvonohry. (Ta je v ČR nyní pouze jedna – v Loretu s 27 zvony a je označována historickým nástrojem.) Radek Rejšek se zvonářem Petrem R. Manouškem a někdejší biskupem Štěpánem Kláskem připravili v Česku zatím zcela ojedinělý projekt zvonohry. Petr Rudolf Manoušek vytvořil formy a ve spolupráci s nizozemskou firmou Koninklijke Eijsbouts B. V. odlil zvony – první zvon spatřil světlo

světa v roce 2009. Nyní již všech padesát zvonů nese jména historických osobností. Najdete zde Mistra Jana Husa, Anežku Českou, Jiřího z Poděbrad, Josefa Dobrovského. Poslední pěti chronologicky seřazených postav tvoří: Karel Farský – I. patriarcha Církve československé husitské, Jan Opletal, Milada Horáková, Přemysl Pitter, Jan Palach.

Projekt od počátku probíhá pod záštitou královéhradeckých primátorů a hejtmanů Královéhradeckého kraje. V současné době zvonohru zaštiťuje Královéhradecký hejtman Martin Červíček s biskupem Pavlem Pechanecem. Loni se nově patronem koncertní zvonohry stal senátor Jan Holásek, europoslanec Tomáš Zdechovský a záštitu nad projektem vyjádřila také Dagmar Havlová: „...*Jako předsedkyně Správní rady Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97 s potěšením přebírám nad touto akcí záštitu. Jsem velmi ráda, že mohu vyjádřit svou přízeň tomuto projektu s cílem rozvíjet místní komunitu, vytvářet přívětivé a unikátní prostředí pospolitosti, propojovat naši společnost a kulturně ji obohacovat. Právě tyto hodnoty byly a jsou jedny z nejdůležitějších, které jsme s manželem vždy prosazovali. Velice mne těší Vámi popisované aktivity, jež nyní ve Sboru kněze Ambrože pořádáte, a jménem mým i naší Nadace VIZE 97 za ně děkujeme. Přeji celému projektu úspěšný průběh a posílám vřelé pozdravy.*“

Nyní se zvonohra nachází již ve své druhé polovině. Je odlito všech 50 zvonů a vykováno všech 50 srdcí, je vyroben hrací stůl – klaviatura a v přízemí věže je již také připravena k instalaci kovová konstrukce, na které budou zvony zavěšeny. V posledních měsících proběhlo nezbytné jednání s památkáři, stavebním úřadem, hasiči apod., než architekt Jan Mádlík mohl ukončit architektonickou studii. Nyní Náboženská obec CČSH v Hradci Králové s potěšením může oznámit, že dne **1. června 2022 v 16 hodin, bude slavnostně přestřižena páska a stavba zvonohry bude oficiálně zahájena**, srdečně zveme.

Zbývající částka, která je zapotřebí k dostavbě zvonohry, se vlivem současné situace sice přehoupla ke 3 000 000 Kč, ale projekt se stává známějším. A tak věříme, že společně brzy uslyšíme skladby v podání nejlepších světových carillonérů, třeba Boudewijna Zwarta, jenž zvonohře věnoval nejedno benefiční vystoupení. Snad si můžeme dovolit vás prosit, abyste se podíleli na společném projektu církve – Královéhradecké zvonohře. Máte-li tedy zájem se spolupodílet na vybudování koncertního nástroje, jenž svými parametry bude vybízet k festivalům mezinárodní úrovně, můžete přispět na **transparentní účet 4862517001/5500 v. s. 329**. A všem, kteří jste již přispěli, patří velký dík. Více na www.zvonohrahradecralove.cz. JP

„Za dne ať Hospodin dává svou milost, celou NOC mu budu zpívat a chválit ho.“

Pozdrav pro Noc kostelů 2022

Milí poutníci noci.

Den a noc se střídají pravidelně. A vždy nám může být jasné, kdy slunce zapadá a za jak dlouho vychází. Naše vnímání času je však víc než proměnlivé. Někdy nám připadá, že se den, či noc úmorně vleče, jindy zas vše uhaní vpřed jak splašený kuň. Chtěl bych Vám popřát, ať už chvíle pátku 10. června 2022 vnímáte jakkoli, abyste se i dnes těšili z Boží milosti a večer byl pro Vás vítaným zastavením v některém z kostelů. Ať zažijete zklidnění, díky němuž smíte načerpat pokoj a radost. Slunce zapadá v tento den až osm minut po jednadvacáté hodině. Kéž i přes tmou světa a různou nejistotu života cítíte, že jste stále Bohem milováni a zváni do jeho náruče.

PAVEL PECHANEC, BISKUP
Církve československé husitské

I my pamětníci nyní dostáváme za vyučenou

Mgr. Ervín Kukuczka, 1944 se narodil v Istebne v Polsku. Po základní škole se vyučil hutníkem a 6 let v tomto oboru pracoval. V roce 1967 přesídlil do Prahy, kde začínal jako valcír silnic a vystřídal různá povolání – tiskařský dělník, zednický přidavač, textilní dělník a ošetřovatel v psychiatrické léčebně v Bohnicích, herec. Vysokou školu mu bylo dovoleno dostudovat na sklonku 80. let. V roce 1976 byl ustanoven jako kazatel v NO Vrchlabí a Hostinné, nyní je farářem v Nekoři a Žamberku. Jeho manželka Lidmila je také dlouholetou farářkou a spolu mají tři děti. Bratr Ervín je činný literárně, výtvarně a publicisticky. Spolupracuje s Českým rozhlasem. Své literární a publicistické práce vydává ve vlastním samizdatovém vydavatelství LOUČ, v němž vydal i básnické sbírky br. Václava Žďárského, br. Vladislava Peka, Miroslava Matouše a dalších. Má za sebou přes dvacet výstav koláží.

„Hodinu po půlnoci 21. srpna 1968 vyzval rozhlas posluchače, aby čekali důležitou zprávu. Následně se vysílalo provolání Všem lidu Československé socialistické republiky. V průběhu dne sílil odpor občanů a docházelo ke srážkám s ozbrojenci. K obětem došlo při obraně rozhlasu, který byl obsazen v devět hodin...“

(www.1968.rozhlas.cz)

Ten den jste se vyskytl v místě dění, co jste zažíval?

20. srpna jsme v divadle Orfeus na Malé straně po představení oslavovali. Po půlnoci se parta rozešla, já spal v divadle. V pět hodin ráno mne budil režisér Radim Vašínský se svou družkou Stanislavou: „Vstávej, sou tady rusáci.“ Nevěřičně jsem kroutil hlavou: „Tak tohle je teda blbej fór!“ Když jsem ale viděl, že Stanislava brečí, oblékl jsem se a vyrazili jsme do ulic. Kolem sedmé jsme už byli na Václavském náměstí na Můstku a šli kolem automatu Koruna nahoru směrem k Národnímu muzeu.

Seshora přibíhal brečící Slovák mávající zkrvavenou československou vlajkou a opakovaně vykřikoval: „Bratřa češi, pod túto zástavou zomrela prvá obeť tejto špinavej okupácie.“ A stále dokola. Nahoře u sochy sv. Václava jsem zahlédl dramatický boj řidiče autobusu (naštěstí už bez cestujících) s tankem, kterému chtěl zabránit v další jízdě. Dodnes vidím jeho oči plné odhodlání neustoupit. Viděl jsem pravého hrdinu!

Vícekrát v životě se mi stalo, že jsem se ocitl v situacích, o nichž se říká „být v pravé chvíli, na pravém místě“. A to bylo zrovna v tento den. Pak jsme šli nahoru k rozhlasu a tam byli svědky oněch srážek s ozbrojenci. U jednoho domu jsem viděl muže, který během střelby vtahoval do chodby domu těžce raněného. Cestou zpět na Václavské náměstí jsem pod sochou sv. Václava viděl „převálcovaný“ autobus.

Podílel jste se tehdy aktivně na „protestu“ proti sovětské okupaci?

Hned odpoledne jsem už na korbě nákladáku objížděl Prahu ulicemi a skandoval se studenty různá hesla. Příští dny jsem kolportoval týdeník Mladý svět, který vycházel každý den, ovšem jen o dvou listech. Tam byly fotografie hořících tanků a nejnovější zprávy.

Pro dnešní generaci byly tyto roky vzdálené, možná si lépe nyní v souvislosti s válkou na Ukrajině uvědomují, jak svoboda a bezpečí je křehká věc...

V září roku 1992 jsem do Ústí nad Orlicí přivezl za podpory města 43 běženců z tehdy válčící Jugoslávie. Konkrétně z Bosny. Byl jsem tam, viděl ta zvěrstva, zažil terorizování na hraničních přechodech, takže si dovedu představit současnou situaci nejen na Ukrajině. I my „dospěláci“, pamětníci dostáváme za vyučenou. Až příliš jsme se nechávali ukolébávat vznos-

nými řečmi rádoby politiků a zapoměli ve svém pohodlí na to, že svoboda je velmi, velmi křehká věc a musí se o ni stále bojovat. Ale i my, křesťané máme popel na hlavě. V mnohém by nás měl povzbudit současný papež – „nepřežvýkávat evangelium, ale žít ho“.

Váš život v 70. letech byl spojen se známými osobnostmi disidentů. O Egonu Bondym se píše, že je jedním z nejoriginálnějších, ale také nejkontroverznějších českých básníků a filozofů. Čím si Vás, kromě filozofie a básní, získal?

Přišlo to logicky a oboustranně. Navštěvoval naše divadlo v určitém období takřka každý večer. (Dokonce pro nás napsal i divadelní hru). Po představení, jako v každém divadle se vedly u vína debaty. Padli jsme si do noty. Stali se z nás nerozluční přátelé. (Dokonce v srpnu – září 1968 když bylo potřeba ho „uklidit“ z Prahy, bydlel v mém domě v Jablunkově a já u něj v Praze – Podolí. Dopisoval tam svou knihu Buddha). Velice se mi věnoval jako „klukovi z vesnice“. Pozorně sledoval můj „bítnický“ život. Četl mé básně, povídky, sentence. Dovedl poradit, vysvětlit, někdy klepnout přes prsty a upozornit na nedostatky. Vodil mne na výstavy, aby mě zasvětil do oblasti výtvarného umění. A hlavně, doporučoval, co mám číst a čím se nezdržovat. Ostatně on způsobil, že jsem místo herectví začal studovat teologii. (Režisér Jiří Brdečka mi nabízel bezproblémové přijetí na DAMU.) Když Bondy „prostudoval“ mou tvorbu, řekl mi, že nevím o tom, že jsem hluboce věřící člověk a měl bych spíše studovat teologii. A opravdu uhodil hřebík na hlavičku. Dodnes jsem mu za to vděčný.

Sám píšete básně – pro někoho je to příliš těžká, nesrozumitelná nebo dokonce nudná „řeč“ vyjadřování... Proč tedy básně a jakou formu sám upřednostňujete?

Je to velice individuální. Záleží na mnoha faktorech. To není sednout si ke stolu a říct si: teď napíši báseň, povídku... To musí přijít. Mnohá myšlenka ve vás musí dozrát. Nejsem profesionál, abych smluvně na určitý den a hodinu musel odevzdat rukopis. Záleží, co prostě prožíváte, co zrovna chcete svěřit papíru, čtenářům, posluchačům.

Která z vašich básní vám občas vyvstane v mysli a proč?

V posledních letech, měsících básně **Z povzdálí**. Protože vznikla náhle a nečekaně, „na jeden zátať“ po určité situaci. Je věnována herci Alfredu Strejčkovi, duchovnímu otci akce Putování za duší. Byla to akce, kterou jsme v devadesátých letech pořádali na Orlickoústecku po dobu patnácti let. S herci Alfredem Strejčkem, Janem Vlasákem, Františkem Derflerem, Jitkou Molavcovou, režisérkou a recitátorkou Hanou Kofránkovou a střídavě s dalšími pražskými recitátory jsme o prázdninách objížděli kostely různých církví a recitovali křesťanskou poezii, nebo věnovali pořad nějaké významné osobnosti. Přemyslu Pittrovi, Albertu Schweitzerovi. Musím říci, že to mělo velký ohlas v ekumeně.

Potkával jste se na Hrádečku také často s Václavem Havlem. Jak na vás působil?

Těžko říci. Už prostředí na Hrádečku působilo zvláště. Jak víte, scházeli se

OSOBNOST DIECÉZE 2022

Pro rok 2022 bylo diecézní radou odsouhlaseno ocenění „**Osobnost diecéze**“ bratru faráři **Ervínu Kukuczko**vi za dlouholetou duchovenskou službu, básnickou a uměleckou tvorbu a celospolečenský přesah jeho života. Druhou oceněnou osobností je sestra **Jana Kábrtová**, jež vyniká svou výraznou osobností a ve své náboženské obci je obětavým propojovatelem celého společenství.

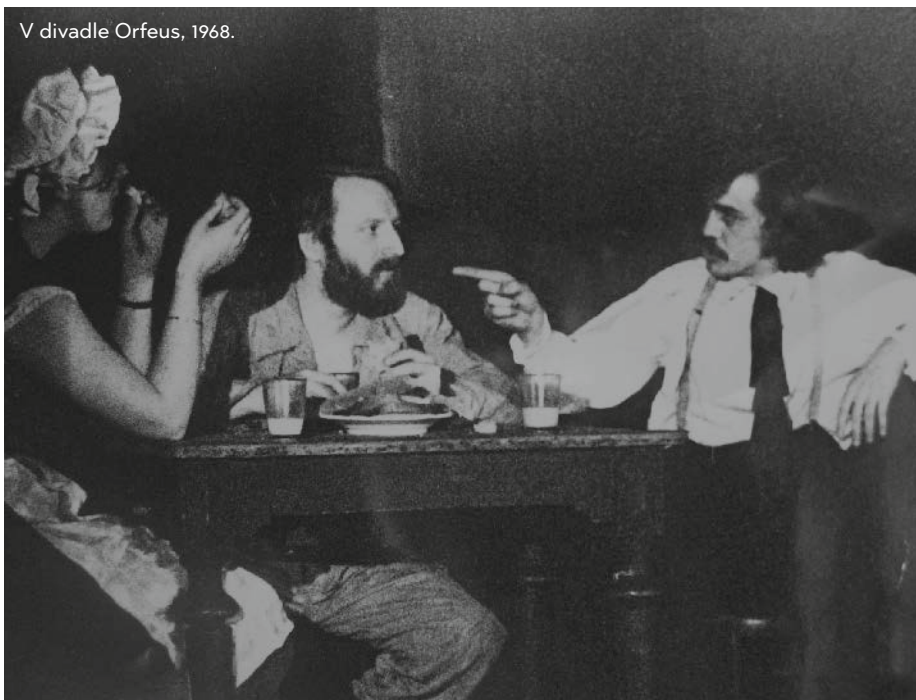
tam lidé různorodého polického, uměleckého, náboženského vyznání a přesvědčení. Podle fotografií z archivů STB by se zdálo, že jde především o vlasaté, neuspořádané lidi, „borderláře.“ Byl jsem vždy udiven pořádkem, určitým řádem a kultivovaností prostředí. Nahlédl jsem do poněkud jiného světa undergroundu, než jsem na něj byl zvyklý z Prahy. Bylo to blízko od Hostinného, kde jsme bydleli. Tam jsem zorganizoval osobní setkání Egona Bondyho s Václavem Havlem. Působil na mne velmi kladně. Cítil jsem z něj vzdělanost, ač ji vůbec nedával najevo a obdivoval jsem jeho paměť. Bylo mi s ním dobře. Dalo mi to hodně do života.

Co si myslíte o stavu české společnosti dnes?

Nejsem politolog, ani sociolog, nemám právo hodnotit. Ono se to radí! Každopádně je vidět, co s námi udělalo čtyřicet let nadvlády jedné strany: myslet jen na sebe, na své místo. A co s námi udělalo 30 let po zvonění klíči, po dosažení svobody a demokracie a následná divoká privatizace. Prohlédli jsme? Ani ne. Vytrácí se lidskost, pokora, skromnost. Naprosto se narušily mezilidské vztahy. Bez pokání, opravdové lítosti, nebude odpuštění. Bez odpuštění nebude spása.

Vaše životní cesty byly velmi klikaté. Po narození jste byl umístěn do německého lágru, kde byla na dětech zkoušena umělá dětská výživa, a z celého počtu jste byl mezi necelými 4 % dětí, které toto kruté

V divadle Orfeus, 1968.

Svatba s Lidmilou v roce 1974.

zacházení přežily. Zažil jste „nelásku“ macechy i komplikované přebývání u příbuzných a od 13 let jste se staral o sebe sám. Byly to nelehké roky v začátcích života. Vracíte se ještě někdy do Jablunkova, do míst, kde jste vyrůstal?

Často. Jak píše v jedné úvaze: nemůžeme nenávidět město, kde jsme se počurávali, kde nás učili chodit, kde nás měli i neměli rádi. Manželka na Beskydy nedá dopustit. Ta by tam jezdila nejraději pořád.

Které z vašich zaměstnání, kromě duchovenské služby, se vám nejvíce vtisklo do života?

Práce ve zdravotnictví. Tři roky jsem pracoval jako ošetřovatel na protialkoholním a protitoxickém oddělení, kde jsem viděl „lesk a bídu“ lidí různých profesí, ať už to byli dělníci, profesori, umělci, důstojníci či vysoce postavení funkcionáři. Ve vrchlabské nemocnici jako ošetřovatel na interním oddělení jsem po dva roky viděl lidi umírat a připravoval je na odvoz. To jsou nenahraditelné zkušenosti.

Oborů jste vystřídal hodně, nakonec jste zůstal u duchovenské služby. Splnilo se Vaše očekávání?

Každopádně. Ve velkém. Protože jsem našel po různých hledáních nový smysl života, novou rodinu, nové sestry a bratry. A to se počítá.

I když vy sám jste farářem v Nekoři a Žamberku, s vaší paní – také duchovní, už 39 let působíte a žijete v Ústí nad Orlicí. Čeho si na své ženě Lidmile vážíte?

Že to se mnou vydržela a na sobě, že jsem to s ní vydržel. Zní to rádoby vtípně, ale starší čtenáři vědí, o čem mluvím. Nedávno se mne zeptala velmi vzdělaná paní: „Manželství, to je instituce na celý život?“ Vznikla

z toho sáhodlouhá diskuse. 48 let, to je dost dlouho na to, abychom poznali, vedle koho žijeme a s kým. Abychom věděli, tušili, jak máme někdy reagovat na nečekané situace, jak zareaguje protějšek. Psychologové říkají – když vám někdo říká, my se vůbec nehádáme, tak buď lže, nebo v tom vztahu není něco v pořádku. U nás to je v pořádku...

Čeho si na ní vážím? Mimo jiné, že v mnohých velmi kritických situacích mi byla oporou, stála za mnou. A všech dobrých vlastností, které převažují.

Co si myslíte, že lidé potřebují v dnešní době slyšet nejvíce?

Ticho.

Oprostit se od všech mediálních ataků, a když, tak poslechnout si nejdůležitější zprávy z veřejně-právních médií. Nenechat na sebe působit neověřené falešné a nepravdivé zprávy. Což takhle si pustit nějakou hudbu, rozhlasovou hru, nebo četbu na pokračování. Což takhle vzít Bibli do ruky. Neděli si udělat jako neděli, tedy jít do sboru, zameditovat si. Odpoledne vzít knihu. A často si, jak já říkávám blízkým, když prosím, aby vypnuli TV či jiné medium: „Pusťme si ticho.“ Abychom se slyšeli.

Děkuji za rozhovor

JANA PECHANCOVÁ

Z povzdálí (ALFREDU STREJČKOVI) Ervín Kukukczka

Jen v povzdálí čekáme
hlídáme
nasloucháme
povzdechům

Co je jen v tichu
děsu
žalu a slz

Mrtví
už nic netuší
a přesto se nám cpou
do chalup
do snů
mění po letech
naše myšlenky
a též pohledy do očí

Jen z povzdálí
naše touhy souhlasí
s nynějším časem
strnulým hrůzou

Aktuálně...

- 1. 6. Slavnostní zahájení stavby zvonohry s koncertem pro zvonohru
- 3.-5. 6. Setkání mládeže KH diecéze, Letnice
- 9. 6. Hovory od Ambrože s Martinou Viktorií Kopeckou na téma: O tajemství radosti a odvahy v nás, rozprávění s biskupem Pavlem Pechancem, 17 hodin.
- 10. 6. Noc kostelů – naše náboženské obce otevírají své sbory i běžně nepřístupné prostory veřejnosti, připravují kulturní, duchovní program.
- 11. 6. Pouť do Škodějova, od 15 hod. u Lesní kaple dr. Karla Farského. Bohoslužba v přírodě, program pro děti, uvedení publikací o J. A. Komenském, koncert Vladimíra Mertý, občerstvení.
- 25. 6. Slavnostní ekumenické bohoslužby k 95 letům Žižkova sboru v Červeném Kostelci.
- 5.-6. 7. V těchto dnech naše náboženské obce se připojují k projektu Večer pro Mistra Jana, kdy veřejnosti chceme přiblížit výraznou osobnost významného teologa.
- 11.-23. 7. Diecézní tábor
- 31. 7.-6. 8. Tábor náboženských obcí Trutnova a Červeného Kostelce
- 7.-18. 8. Tábor pardubického vikariátu
- 7. 9. Konference duchovních a kazatelů KH diecéze
- 28. 9. Festival pro Václava – ŽĎÁRSKÉHO BYDŽOV

Modlitba přináší posilu

Sestra **Jana Kábrtová (1945)**

se narodila se do evangelické rodiny a víru, jak říká, měla v sobě zakotvenou už v dětství, i když rodina nebyla takzvaně praktikuující. V roce 1966 se vdala, a protože se jednalo o církevní obřad v kostele Církve československé husitské, začala navštěvovat i bohoslužby naší církve. Život sestře Janě připravil nejednu nemalou překážku a ona se často zamýšlela nad otázkou, co pro ni znamená křesťanská víra. Onemocnění dcery, manžela, své – byly to těžké chvíle a období rodiny, kdy se s hlubokou oddaností obracela k Bohu s prosbami o pomoc. Ať v kostele či doma, dobře si uvědomovala, že v různých trápeních jí vždy modlitba přinášela povzbuzení, posilu a uklidnění.

Pro její život se pak stala víra a naděje v Boží pomoc zcela rozhodující silou. Potřebovala slyšet a rozmlouvat o duchovnu, o správném pochopení Božího slova, a tak se jí sbor a společenství ve Rtyni v Podkrkonoší stalo důležitým bodem jejího života. Již před mnoha lety se stala předsedkyní náboženské obce. Pod její „taktovkou“ sbor vykvetl a patří mezi nejlépe udržované sbory v našem kraji. O její laskavé, ale také tvrdohlavé povaze svědčí jeden příklad z mnoha. Když před lety bylo potřeba opravit střechu kostela, částka byla tak velká, že paní farářka konstatovala, že to není možné. Ne tak Jana. Obešla městskou radu, spoluobčany, vzdálené členy a sympatičtější. Každý něčím přispěl a kostel měl novou střechu. Také po dohodě se sestrou farářkou Pellyovou a tehdejší radou starších darovali královéhradeckému Sboru kněze Ambrože velký zvon, který byl zavěšený ve rtyňském Husově sboru. Na místní zvonici byl příliš velký, jeho hlas svolává věřící v Hradci Králové dodnes.

Sestra Jana neúnavně zve rtyňské nejen k bohoslužbám, ale také na biblické hodiny. Spolu s farářem Davidem Smetanou obchází nemocné a staré bratry a sestry. Jejím celoživotním

zaměstnáním bylo mj. účetnictví, a protože měla dobrý vhled do hospodaření, působila také mnoho let v diecézním revizním finančním výboru. Ve své náboženské obci samozřejmě pozorně a důkladně vede hospodaření sboru, takže přes stále umenšující se členskou základnu zbývá nejen na opravy, ale také na pravidelnou finanční podporu sociálně slabých. Sestra Jana Kábrtová byla stále mezi lidmi a snažila se společností prospět. A tak pořádala a opět pořádá nejen pro členy sboru, ale pro širší veřejnost zajímavé autobusové výlety po krásách Čech. Nikdy do výpravy nezapomene zakomponovat duchovní chvíli, návštěvu kostela či poutního místa. Jejím velkým snem bylo postavit ve Rtyni církevní dům s pečovatelskou službou, ale projekt byl z pohledu ekonomického složitější, než se původně jevílo, a tak nenašel dostatečnou podporu. Nicméně kdo ví, třeba se sestře Janě povede jiný, podobný projekt.

Když z důvodu péče o nemocného manžela a covidové pandemie se nemohla účastnit kromě bohoslužeb jiných aktivit, naučila se využívat možnosti přednášek na YouTube, aby se její duše potěšila a sytila dobrým slovem. Sestra Jana, i když ráda o sobě říká, že je pouze laik, teologicky nevzdělaný, věděla, že církev je společenství lidí dobré vůle, které se snaží dobře obhospodařovat hmotné statky patřící církvi, ale hlavně – dobře hospodařit s duchovním poselstvím Božím. Vždy jí trápilo, že v naší církvi se nám tolik nedaří zaujmout mladou generaci jako v jiných církvích, že v tomto směru bychom měli být daleko aktivnější. Ale každý má své přednosti, a tak se netají názorem, že by si uměla dost dobře představit, kdyby jednou došlo ke sloučení křesťanských církví, aby se lépe dařilo šířit slovo o „dobré zvěsti“. Nejdůležitější však je a bude, aby lidé dokázali v dobrém spolu vyjít, hledali to, co je spojuje a byli si vzájemnou oporou na cestě k Bohu.

mosty

Královéhradecké diecéze
CČSH

Čtvrtletník

2/2022

Ročník VI

Registrace

MK ČR E 22824

ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

2/28. 5. 2022

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH

Ambrožova 728/3

Hradec Králové 500 02

IČ: 62695720

dieceze.hradec@ccshh.cz

tel.: 608 404 746

<http://www.ccshhk.cz/>

 Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada

Kateřina Havelková

Martin Chadima

Štěpán Klásek

Miroslava Mlýnková

Erika Oubrechtová

Pavel Pechanec

Jana Pechancová

Vladislav Pek

David Smetana

Aleš Toman

Odpovědná redaktorka

Jana Pechancová

Sazba & tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH.

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ
HUSITSKÁ ZVE NA

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ STAVBY ZVONOHRY

VE STŘEDU 1. ČERVNA 2022
OD 16 HODIN
SBOR KNĚZE AMBROŽE
V HRADCI KRÁLOVÉ

KRÁTCE O PROJEKTU ZVONOHRY - SLAVNOSTNÍ PŘESTŘIŽENÍ
PÁSKY - KONCERT V PODÁNÍ KRÁLOVÉHRADECKÉHO KVARTETA.
ZAZNÍ SKLADBY G. F. HÄNDELA, J. S. BACHA, J. HAYDNA,
W. A. MOZARTA, L. V. BEETHOVENA, B. SMETANY, A. DVOŘÁKA

ZÁŠTITU NAD TÍMTO PROJEKTEM PŘEVZAL HEJTMAN KRÁLOVÉHRADECKÉHO KRAJE MARTIN ČERVÍČEK.

WWW.CCSHHK.CZ

